

דברי הספד שובל קלי

בית עלמין צור שלום 26.4.09

בדומיה עוטפת תוגה ובשברון לב קיבלתי בשבת בבוקר את הידיעה, כי שובל חדלה להיאבק. 12 מלאו לשובל ומסלול חייה נדם.

אביאלה, גדעון, שחר וטל היקרים, הסבתות והסבים, משפחה יקרה.

אור ליום שבת הכריעו הכאבים והמחלה הארורה את שובל. שנתיים של סבל וכאבים פינו מקומם לדממת מוות. מאז אותו יום ארור לפני שנתיים, מעט אחרי הטיול השנתי של כיתה ד' בבית הספר "צור שלום", עת התגלה בראש הגידול, נאבקה שובל ולא ויתרה ועמה הוריה ומשפחתה.

גם כשאותות המחלה הגבילו את תנועותיה והפכו אותה לתלויה בעזרת הזולת לביצוע פעולותיה היום יומיות הוסיפה לרצות. היא למדה בביתה והייתה קשובה לכל. בחודשי מחלתה האחרונים נפגעה גם ראייתה ובכל זאת היה לב להרגיש את כל המראות.

מיד עם כניסתי לתפקיד ראש העיר ביקרתי את שובל בביתה. היא הייתה כבר בחודשי המאבק האחרונים של מחלתה. היא סבלה, אך לנגד עיני נתגלתה ילדה מקסימה, מלאת חן ורבת קסם. עזבתי את ביתה ולבבי סף דמעה.

עד מחלתה הייתה שובל ילדה מלאת חיים ופעילה. מקובלת בחברה. היא שרה ורקדה והרבתה לקחת חלק בחוגים שמילאו את שעות הפנאי שלה.

שובל התברכה בחיוך שכמוהו כאור, בעיניים גדולות ויפות. ואתם ההורים ובני המשפחה נתתם לה כל שאפשר לתת. שיר וחיוך ולב חם ואוהב. נאבקתם איתה, נלחמתם עליה.

ובעודי כותב את דברי ההספד מהדהד באוזני שירה של המשוררת רחל שפירא:

מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? העלם הרך.
הנער הזה - עכשיו הוא מלאך.
לא עוד יברכוהו, לא עוד יבורך.
אלוהים, אלוהים, אלוהים
לו אך ברכת לו - חיים.

ריבונו של עולם, שובל הקטנה, שרק לפני עשרה ימים מלאו לה 12 ובנות מכיתתה באו לציין לה באירוע סמלי את בת המצווה, כעת היא מלאך. אלוהים, אלוהים, לו אך ברכת לה חיים.

